Sönderjylland

Dr. Hahns Kandidatur. „Flensborg Avis" skriver: „Resultatet ventedes fra dansk Side med mere Nysgerrighed end Spænding. Ligegyldigt, hvem der blev opstillet, vilde den danske Befolkning sætte alt ind paa at holde Kredsen. Men Arbejdet bliver i alt Fald ikke vanskeligere med Dr. Hahn som den danske Landdagsmands Modkandidat. Manden med Forældreretssagerne, Tilhængeren af Tvangstægt og Forfølgelse mod de hjemløse, Manden, der har udstødt Trusler mod vort gamle Fædreland, han er i sig selv paa denne Post en saadan Udæskning, saa Harmen vil øge Nidkærheden."

„Hejmdal" knytter til Meddelelsen om Hahn's Kandidatur blandt andet følgende Bemærkninger: „Naar Dr. Hahn blev opstillet, skyldes det ikke den Omstændighed, at man gerne vilde have ham, heller ikke Savnet af en anden — det vilde have været en smal Sag at finde en Mand, der var bedre egnet til at samle Stemmerne end Dr. Hahn —, nej, naar Dr. Hahn blev genopstillet, skyldes det den Omstændighed, at Den tyske Forenings Folk i klar Erkendelse af, hvad der stod paa Spil, har rottet sig sammen og trumfet deres Førers Kandidatur igennem. Det var Den tyske Forenings Anseelse, Den tyske Forenings førende Stilling, Embedsmandspartiets Prestige, der stod paa Spil, og i Sammenligning hermed har alle andre Hensyn, endog Hensynet til Valgets Udfald, maatte træde tilbage i anden Række.

Hvordan de blandt vore nationale Modstandere, som har bekæmpet Dr. Hahns Kandidatur, nu vil forholde sig, skal Tiden vise. For Kredsens danske Befolkning betyder Dr. Hahns Kandidatur en Udfordring, som skal faa et kraftigt dansk Svar den 16. Maj."

Hoptrup. Eftermæle. Torsdag d. 10. Apr. jordfæstedes paa Hoptrup Kirkegaard Frøken Marie Autzen fra Djernæs.

Dybt Vemod har grebet mange ved dette Dødsfald, og vel nok mest alle vi, som nøje kendte denne lille, trofaste, kloge Kvinde. Hun har i mange Aar baaret paa et meget svagt Legeme; hun har gennemgaaet svære Sygdomme, og hun har maattet give Afkald paa saa meget smukt og godt, som vi andre raske Mennesker har kunnet glæde os ved.

Alligevel fyldte denne gode Kvinde saa meget i sit Hjem; thi hun var sin pligtopfyldende Moder en stor Støtte i Hjemmet; hun var sin Søsters kærlige Raadgiverinde, men dog var hun allermest for sin Fader, som nu i flere Aar omtrent har været helt blind, med ham delte hun alt i disse tunge Aar.

Hun havde arvet sin Faders rigt begavede Natur, havde Øjet aabent for alt stort og skønt herneden; men hun var ogsaa fortrolig med de dybe Evighedslængsler, og hun var en god dansk Kvinde, inde i vor Litteratur og Historiens rige Skatte.

Marie Autzen har været til Velsignelse for sit Hjem og for alle os, som kendte hende, og hendes Minde vil vi frede om.

Hendes Liv viser os, at svage Mennesker, som jo nok til Tider kan føle sig ensomme (og Ensomhedsfølelsen er vel nok noget af det tungeste i Verden), dog har en Plads at fylde, og saadan er det sikkert nok alle Vegne, hvor der findes syge eller svage Mennesker.

Det er en Rigdom for mange at have kendt og holdt af hende, og det kan ikke andet end fylde os med Taknemmelighed mod den Gud, der styrer alles Skæbner, som giver sig i hans Vare tegn. F. i „Mm."

Kliplev. Brændt ihjel. Søndag Morgen den 6. April gik Parcellist Vortmanns Hustru paa Søgaard Mark ud for at tænde Ild under Bageovnen. Det varede Manden for længe, inden hun kom tilbage, og han gik derfor over for at se, hvor hun blev af. Han fandt hende da liggende ved Bageovnen som et forkullet Lig. Ulykken er rimeligvis sket ved, at hun har villet hælde Petroleum paa Ilden.

Graasten. Død paa Landevejen. (Fl. Av.) Søndag den 6. April vilde Arbejdsmand Asmussen og Hustru fra Skodsbøl paa Besøg hos Forpagter Nis Hansen i Ladegaard Skov. Hansen skulde ind til en militær Øvelse, og Asmussen skulde ligesom engang tidligere være Bestyrer paa Gaarden i den Tid; der skulde nu træffes nogle Aftaler. Ægteparret var kørende paa Hjul. Da de ved Firetiden kom gennem Graasten Slotsskov, blev Konen syg, og med Ordene „Hjælp mig" sank hun sammen, ramt af et Hjerteslag. En Hjulrider, der kom til, blev hos Konen, mens Manden skyndte sig ned til Lægen paa Graasten. Lægen kunde dog kun fastslaa, at Døden var indtraadt. Asmussen har været gift i seks Aar; de har ingen Børn. Det triste Dødsfald vil vække Deltagelse hos mange.

Hvidding.

Storm og Sandflugt. (Fl. Av.) Torsdag den 10. April blæste det op til en stærk Storm af Nordvest, der altid har den slemme Følge her ude ved Vesterhavet, at det giver stærk Sandflugt paa de højtliggende, lettere Jorder. Det er altid med en vis Ængstelse, at Landmanden saar Kløverfrø i Udlægsjorderne ved Foraarstide herude; thi saadan en Nordveststorm kan ødelægge det hele i en Haandevending. Heldigvis er der vist ikke saaet ret meget Frø endnu i Udlægsmarkerne her i Sognet. Den 11. April var det stærkt Snevejr, medens det havde frosset saa stærkt, at selv Vinduerne i Kostalden var belagte med Is.

Skærbæk. Is og Sne. (Fl. Av.) Det dejlige Foraarsvejr, vi havde haft i nogle Dage, afløstes Torsdag den 10. Apr. af en skarp Blæst og Kulde, og Natten efter frøs det saa haardt, at Vandet den paafølgende Morgen var tillagt med tyk Is. Tidlig samme Dag begyndte det tillige at sne, og det varede ikke længe, før Jorden var dækket med et jævnt Lag; af og til fyg det, som om vi var midt i Vintertiden.

Hadersley. Provste- og Præsteindsættelsen i Frue Kirke. Søndag den 6. April havde samlet et stort Antal Tilhørere af Byens talstærke Sognebør, ikke alene fra Frue nordlige og sydlige Sogn, men ogsaa fra Gammel Hadersley Sogn. Naar alle tyske og preussiske Embeds- og Bestillingsmænd med deres Familier, de højere Læreanstalters Elever og de, som følger i Embedsmandspartiets Kølvand, møder talrigt frem, fylder de jo ikke saa lidt i en Kirke, og man tik ved den Anledning et godt Overblik over, hvor mange fremmede der egentlig er komne her til Sydfra.

Møgeltønder. Dræbt under en Vogn. (Fl. Av.) Arbejdsmand Anders Rahr fra Toft kørte Eftermiddags den 10. April med et Læs Gødning og gik ved Siden af Vognen. Et Automobil fra Tønder kom bagfra og tudede, og herover blev Hesten saa forskrækket, at den gav et pludseligt Spring til Siden. Rahr maa vist have gaaet med Tømmen om Halsen, thi han blev slynget ind under Vognen og var dræbt paa Stedet. Den forulykkede efterlader sig Kone og Børn.

Toftlund. Et Forsamlingshus. Eftermiddags Søndag den 6. Apr. blev det ved et Møde hos Gæstgiver Frosch besluttet, at der skal bygges et Forsamlingshus i Sommer, og det skal være færdigt til Efteraaret. Der var mødt 57 Personer. Baade Frosch og Jesper Juhler havde bevilget fri Jord til Forsamlingshuset.

Da der var delte Meninger om Pladsens Beliggenhed, foretoges der Afstemning. Resultatet blev for den Byggeplads, som Frosch har tilbudt, 27 Stemmer, for Juhlers 24, en Del Stemmer var banke. Dermed var det altsaa besteint, at Forsamlingshuset skal opføres umiddelbart ved Frosch's Hotel i Toftlund Søndergade.

Præsten Erik Kolberg.

Af M. Skovbo.

Ovennævnte Præst, Erik Kolberg, tilhørte en nu uddød Generation, men omtales endnu af en enkelt Veteran blandt Kirkegængerne. Hans Navn og meste Virksomhed blev knyttet til en af vore Landsbykirker, paa hvis Kirkegaard et simpelt Jernkors med en kort Indskrift viser Stedet, hvor hans Støv hviler.

Han var en Mand med aandelige Kræfter i. Dog havde han intet Greb paa at bruge dem i Kirken. hans Prædikener var tørre og usammenhængende. Kun naar det en enkelt Gang løb ud i en Tordentale til de sløve Kirkegængere, kom der nogen Stil i den; — han kunde da lokke, han kunde true, han kunde tordne sit „Sandt for Herren!" ud over Tilhørernes Hoveder, saa det gav vældig Genlyd under Hvælvingerne.

Og fysiske Kræfter havde han ogsaa, var en Kæmpe af Vækst og Kræfter; han kunde bruge en Arm, der var en Bryderkæmpe værdig.

Under dette stærke Brus af tunge, usløbne Kræfter slog dog et barnligt, medfølende Hjerte i ren og klangfuld Takt med den langt mere blidt og harmonisk udviklede Præstefrues. I Præstegaarden var der altid aabne Hjerter for de betrængte, ligesom de, der stræbte fremad, her fandt Sympati.

Det vidste alle i Pastoratet. Folk blev altid mindede derom, naar de sad i Kirken, thi da var der som oftest en eller anden med i Præstefolkenes Stol, som de havde taget sig af. Men saa fast hang Kirkegængerne i Tanken om Prædikenen, at de ikke kunde se, hvad stort og godt der groede op af Livet, der laa bagved — eller, hvis de saa det, da tog de det bare som en Stodderbetaling for det. Kolberg blev dem skyldig i sine Prædikener, — og mange sad i Kirken blot for at høre, hvordan han mon nu kunde blotte sig eller buldre løs og slaa i Prædikestolen.

— — —

Til dette Præstehjem kom engang et ungt Menneske. Det var paa en sen Novemberaften med tyk, klam Taage og Mørke. Forfrossen og med Klæderne vaade af Taagen traadte han ind i Folkestuen og bad om at maatte hvile sig lidt, inden han gik videre.

Da Præsten kom ind, sad han ved det lange Spisebord og fik nogen Aftensmad. Det var et lysladent, ungt Menneske med et tiltalende Ansigt og blaa Øjne, som han straks sænkede for det undersøgende Blik, der skar ud igennem Bryn.

„Godaften, unge Mand!" hilste Kolberg paa sin egen haarde, lidt højrøstede Maade.

„Godaften," gengældte den unge Mand Hilsenen med lav Stemme; — hans Blik var nu som naglet til Bordpladen.

„De er paa Vandring i dette ubehagelige Vejr, — og saa sent. Hvor langt?"

„Jeg har gaaet hele Dagen—"

„Og hvorlænge endnu skal De gaa?"

„Hele Natten — og lidt til."

„Det var længe! Hvor hen?"

„Til min Hjemegn."

„Hvor er det?"

„Aa, der øster ovre . . ." Han gjorde et slapt Kast med Haanden, — den var smal, med fint formede Fingre og lys i Huden, dertil velplejet.

„Hm. . ." Det mørknede under Kolbergs Bryn, thi han mærkede, at der var noget, som skulde skjules.

Den unge Mand, der før Præsten kom, havde spist med Ro og nydt Hvilen, fik nu Hastværk med at blive færdig — og blev det, før Kolberg naaede at rykke ud med ny Spørgsmaal. Han takkede for Mad og Husly og med et hastigt Godnat skyndte han sig bort.

Kolberg blev staaende et Øjeblik og saa tankefuldt hen for sig. Saa begyndte han at blive urolig, lettede Vinduesgardinet og spejdede og lyttede ud i Mørket, slap derpaa hastig Gardinet og ilede ud.

Han gik rask hen over Gaarden. Da han var kommen ud paa Vejen, standsede han og lyttede atter. Lidt borte fra hørtes der Trin, derpaa blev det stille, saa lød atter nogle ubestemte Trin, som den gaaende kunde være uenig med sig selv, om han skulde gaa eller blive. Han gik efter Lyden; da han kom et Stykke bort, saa han lidt forude de utydelige Omrids af en mandlig Skikkelse, der stod og stredes med sig selv, om han skulde gaa videre eller vende om, men som nu atter fjernede sig hurtigere og snart var ved at forsvinde i Mørket.

„Hallo!" kaldte Præsten.

Skikkelsen standsede, og Præsten skyndte sig hen imod den.

„Godaften! Er det Dem, der var inde i Præstegaarden for lidt siden?"

„Ja," lød Svaret usikkert.

„Vil De saa ikke komme med ind igen. Det er jo ikke Tid ej heller Vejr til at gaa videre; men jeg tænkte ikke paa det, inden De var borte."

Den unge Mand nølede, mens han mumlede noget om, at han nok helst maatte fortsætte, nu han var i Gang. Men hans Bevægelse røbede, at han af hele sin Sjæl higede efter at kunne lægge sig ind i saadan en Havn som Præstegaarden i Stedet for hele den lange, mørke, raakolde Nat igennem at vandre af Sted paa sin Fod, uden at faa hverken Hvile eller Søvn.

„Jo, kom nu blot, saa kan De gaa videre i Morgen."

„Tak. Kun jeg ikke kommer til for megen Ulejlighed."

„Nej, vist ikke!"

I Tavshed fulgtes de to et Stykke Vej hen imod Præstegaarden.

„Hvem er De egentlig?" spurgte saa Kolberg lige med et.

Den unge Mand for sammen og svarede paa den samme undvigende Maade, som da Præsten havde spurgt om, hvor han havde hjemme.

„Ja, De skal nu ikke fortie det af Frygt for, at De maaske kunde være den, som jeg atter vilde vise bort," sagde Kolberg noget mere blødt, end han ellers talte. „Vi vilde give Dem Husly i Nat, hvem De saa siden var. Men nu nok om den Sag i Aften."

Da de kom ind, fik den fremmede anvist et hyggeligt Soveværelse; Præsten selv fulgte ham derind. Han saa sig lidt sky omkring og kunde ikke rigtig finde Samklang imellem dette og sin slidte og vaade Dragt, hvoraf Benklæderne var overstænkede med Pløre forneden.

„Saa Godnat, unge Mand; sov vel!" Præsten fjernede sig atter.

Den fremmede blev staaende og stirrede hen imod Døren, lyttende efter de fjernere og fjernere lydende Trin inde i den tilstødende Stue med en Følelse, som havde der lydt en fjern Torden, der snart vilde stige og rulle i mægtige Brag, som en Guds Dom, over ham, den tilbagebleyne Synder . . .

Et Øjeblik kæmpede han med sig selv, — men saa sprang han hen til Døren, rev den op og kaldte, først sagte: „Hr. Pastor!" men da denne ikke hørte det, saa højere: „Hr. Pastor!"

„Ja," svarede Kolberg nu og kom tilbage. „Er der noget, De vil mig, saa sig bare frem," sagde han nu ganske blødt, kom ind i Værelset til ham og lukkede Døren.

„Ja; — jeg vil skrifte for Dem. Jeg kan ikke sove, før det er gjort. Havde De vist mig ind i et koldt, simpelt Værelse, havde jeg gjort mig haard og tiet, men her kan jeg ikke. De giver mig, den fremmede Landstryger, det bedste — og saa kan jeg ikke give mindre derfor end min Fortrolighed. De skal vide, hvem jeg er, og hvorledes det er gaaet til, at jeg kommer her ved Nattetid som en anden Stodder.

De satte sig ned sammen, og han fortalte. Det faldt sprødt og usammenhængende, snart svigtede hans Mod til at tale rent ud, snart Hukommelsen, og snart stængede det uforstaaende, det skamvaagtige for hans Syn.

Men saa meget fik Kolberg ud, at han var et Menneske, der stod saa nær ved Afgrundens Rand, som nogen kunde faa Fodfæste. Han var i Besiddelse af store Evner, men havde ikke faa rigeligt med Karakterfasthed, at han hidtil havde kunnet samle og udnytte Evnerne til sit Gavn, — en rig Fantasi, men ikke Virkelighedens Magt til at styre den, — lidt sparsomt med Penge, og i Forhold dertil noget rigeligt med den Veresfølelse, der skal havdes ved Mont i Lommen. Den vege Karakter havde spændt Ben for Evnerne, Fantasien havde ført løbsk, og han var kommen ind i lidt uheldigt Selskab, — Pengene var sluppe op til Utak, — og nu stod han her som en havareret Student uden Eksamen, med Gæld til Familie og med et Slægtsnavn, der stillede Krav. . . .

„Og hvad tænker De nu paa, Paul Birk?" spurgte Præsten, da han havde siddet og grundet lidt.

„Paa at rejse til Amerika, hvis jeg kan faa Penge til at slippe der over for."

„Hvad vilde De der?"

„Tjene Penge — grave Guld."

„Guld!" gentog Kolberg. „Det er ikke Guld, De fattes!"

„Jo, — jo, netop. Mine Slægtninge har forstrakt mig med Penge til at studere for. Jeg maa betale tilbage, hvad jeg har brugt til ingen Verdens Nytte. Og leve skal jeg ogsaa! Nej, jeg maa af Sted— og tjene Penge, — grave Guld! bryde mig en ny Bane. . !"

„Men hvis De nu ikke duer til det? Vel kan der tjenes Penge i Amerika — i Guldminerne; men det er et haardt Liv, og vildt og voveligt: frygte for røverske Overfald, saa snart man har Penge hos sig; — ligge paa et groft Leje i et Blokhus, eller paa aaben Mark og sove, med Vagthunden lænket til sig, for at den kan varsko en, naar Faren nærmer sig; — bruge skarpe Vaaben for at bjerge Liv og Ejendom! Der maa haardsindede Folk til!"

„Ja, jeg ved, at det er haardt", svarede den unge Mand gysende, idet hans Blik og Tanker søgte ud i Mørket bag Ruderne, „og jeg gruer for det! Men jeg maa af Sted, der er ingen anden Udvej for mig! —— Laan mig Penge til Rejsen!" bad han pludselig og klamrede sig nu til det lille Haab, som denne Tanke fødte, angst som den skibbrudne klamrer sig til en ubetydelig Bragstump, der dog ikke kan bære; der var ingen Kraft i Tanken, kun Fortvivlelsens bristefærdige Mod.

Nej, det vil jeg, sandt for Herren, ikke!" svarede Erik Kolberg fast, næsten haardt.

Og nu knækkede den unge Mand paa en Gang helt sammen.

„Naa, De vil ikke," stønnede han frem. „Nej, der er jo heller slet ingen Garanti . . ."

„Garanti — for Pengene!" tordnede Erik Kolberg, tror De da, at jeg tænker paa Pengene, — om jeg fuldе forlise dem! Nej, jeg tænker paa Dem, Paul Birk", sagde han atter mere dæmpet; — „i Deres Liv og Anlæg er der jo ikke Spor af Garanti for, at De kan drive det til andet end ren og skær Fortabelse ad denne vilde Vej til Guldminerne!"

„Aa„ nej, der kan være lidt nok af Garanti. Men hvad skal jeg da gøre?" sagde Paul og saa op med et ulykkeligt, bedende Blik.

„De skal gaa til Sengs, give Dem Gud i Vold og sove, til Solen igen staar op!" svarede Kolberg. bød Godnat og fjernede sig hurtigt.

Da Paul næste Morgen stod op, var Himmelen atter klar. Tynde, glitrende Isstrimler, Efteraarets første Frostspind, laa paa Kryds og tværs over Vandpytterne uden for Vinduet. Solen kastede sine første, gyldne Straaler ind imellem Træerne i Præstegaardshaven og forgyldede de gamle, furede Stammer og Grene.

Der blev banket paa Døren med en kraftig Knо.

„Op Sovfover!" Det var Præsten.

„Jeg er allerede oppe. Men De sagde jo selv i Aftes, at jeg skulde give mig Gud i Vold og sove, til Solen stod op, og det har jeg gjort."

„Og det er bekommet Dem vel, kan jeg høre. Godmorgen."

„Godmorgen. Ja, det er bekommet mig vel. Tak for Raadet."

„Ingen Tak til mig; — den er hans deroppe. — Naa, det glæder mig, at De har det bedre. Værsgo, kom nu ind, saa snart De er færdi."

— — —

En Times Tid efter stod Paul færdig til at tage Afsted. Han rakte Haanden ud mod Kolberg for at sige Farvel. Men denne gik uroligt frem og tilbage paa Gulvet og agtede ikke derpaa. Fruen var i Færd med at tage af Bordet. Af og til sendte Kolberg hende et spørgende Blik, og en Gang, hun gik ud, fulgte han med hende. De blev borte en Stund.

Paul saa paa Uret og begyndte at blive urolig. Skulde han naa Hjemegnen til Sengetid, maatte han skynde sig. Da de to atter kom ind, gik han dem rask i Møde, takkede dem for deres Gæstfrihed og Godhed mod ham og rakte atter Haanden ud mod Kolberg for at sige Farvel.

Endnu blev Haanden ikke modtaget; men idet han lidt uvis atter lod den synke, sagde Kolberg:

„Min Kone og jeg har nu talt nærmere sammen om Dem, og vi synes ikke, at De burde forhaste Dem med at komme af Sted. De kan være træt af Vandringen i Gaar, — og af Læsningen og alt det andet. Slaa Dem til Ro her nogle Dage — eller Uger, om De synes om at være her. Bliv gaaende her og kom lidt til Kræfter og Mod igen. Ja, lad gaa Maaneder eller Aar, om det behøves. De maa have som et Hjem her hos os, om De vil; De har jo intet andet. Skriv til Deres Slægtninge og forklar dem Sagen — helt til Bunds; dermed betaler De en Del af Deres Gæld til dem — det øvrige, Pengene, kan De saa betale siden, naar de bliver færdig og faar Embede, som jeg haaber, De maa naa."

(Sluttes.)

California.

Vi har i Øjeblikket en ny, dansk Koloni i Opkomst nær Stockton, Cal. Rig, frugtbar Jord, en Mangfoldighed af Produkter, dejligt, mildt Klima, og Vand til at vande Jorden med. Vi sælger Landet forholdsvis billigt, og man behøver jo kun 10—20 Acres paa lette Afbetalinger, for at komme godt efter det i California. Gode Priser for Afsætningen, udmærkede Befordringsmidler og en umættelig Efterspørgsel. Vi er ogsaa istand til at oprette exclusive Kolonier. Billig Inspektionsrejse. Chr. Philipsen, 5651 Shafter Ave., Oakland, Cal., eller „California Kolonier", 2818 W. North Ave., Chicago, Ill.

Kvitteringer.

Japanmissionen.

For kvitteret, se Kbl. Nr. 18	$3888.25
Cordova, Nebr., Vor Frelsers Mgh.s Kvf.	15.00
Samme Sted, Børnenes Offer	5.80
Evan. Minn. Søndagsskolen	3.68
Tilsammen	$3912.73

Indianermissionen.

For kvitteret, se Kbl. Nr. 17	$1983.97
Salmonhurst, N. B., Can., Søndagsskolen	5.00
Tilsammen	$1988.97

Indremissionen.

For kvitteret, se Kbl. Nr. 17	$2720.78
Nebraska Kreds ved L. Bedster	39.63
Iowa Kreds ved Peter Bondo	45.09
Tilsammen	$2805.50

Mormonmissionen.

For kvitteret, se Kbl. Nr. 18	$1061.30
Ferndale, Cal., Vor Frelsers Mgh.: (Alle Mrs.) Thomas Jacobsen, L. M. Nielsen, J. N. Lund, A. Rasmussen, Anton Christensen, C. Lorenzen, Eline Petersen, John Hansen, N. P. J. Nielsen, Ole Olsen, Hans Mortensen, H. M. Bonnicksen, Carl Jørgensen, P. Holst, Mary Christiansen, Helene Andersen, Regine Hansen, Chr. Terkelsen, L. M. Smith, P. H. Christensen hv. $1.00; John Christiansen, Chr. Kolbeck, N. J. Jespersen, A. Vinum, J. P. Lind, S. Christiansen. B. Christiansen hv. 50c. Miss Elenora Wolf, Miss Ester Wolf hv. $1.50; Mr. Kresten Jørgensen, A Bonnickson hv. $1; Miss Anna Hansen 25c	29.75
Tilsammen	$1091.05

Skolekassen.

For kvitteret, se Kbl. Nr. 18	$3669.70
Chicago, Ill., Golgatha Mgh.: Pastor P. Nielsen. P. Michelsen hv. $1	2.00
Brookville, Minn., Fredsminde Mgh. Ungdomsf. $10, Kvf. $5, Andrew Hansen $2, S. J. Hansen, J. P. Jensen, Carl A. Jensen hv. $1, Niels J. Andersen $1.50, C. Brodtrup, J. C. N. Miller, A. L. Lamp hv. 50c	23.00
Easton og Oleander, Cal., Immanuels Mgh.: P. A. Pilegaard, N. P. Rasmussen, N. B. Nielsen, J. P. Smith, A. Petersen John Schmith. P. K. Kristoffersen, T. L. Berg, Peter Jensen, N. Jeppersen, H. Hansen, P. J. Lonborg, A. P. Hansen; Niels P. J. Hammond, Peter Christensen hv. $2; Chr. Pilegaard $2.50, Mrs. og Mr. J. O. A. Johansen $1.50, H. Chr. Hansen, Otto Sørensen, F. N. Klyver, H. Jeppesen, H. P. Andersen, Christen Peelersen, Harold Marthadal, Peter Miller, P. A. Smith, Chr. Frifs, L. A. Christofsen, Hobert Jensen, Chr. Larsen, Christian Petersen H. P. F. Hansen, E. C. Romer, H. Barthomas, Niels Mortensen, Carrie Pilegaard, Margrethe Gærtz, Marinus Petersen, H. N. Hansen, Jens Christensen, H. Krogh, Jacob Hansen, Otto Nielsen, A. P. Pilegaard hv. $1; G. J. Andersen, Lone Andersen, C. F. Nielsen, Jesper Jensen, Mrs. Line Jensen, Kai Paulsen, M. Nielsen hv. 50c	64.50
Denmark, Wis., Carl E. Jensen, Nelia Jensen, Peter Marcussen, Elmer Rasmussen, Jens Christensen, Peter Olsen, Ras. J. Rasmussen, H. J. Pedersen, H. P. Andersen, Martin Petersen, Martha Hansen, Hartvig Johansen, Peter Andersen, H. P. Christensen, John Hansen, W. M. Nelsen, Hans P. Jensen Christian Johnsen, Hans Nielsen, John Hansen, Mrs. N. P Larsen, Hans Olsen, N. P. Larsen, Aleck Johnson, N. P. Rasmussen, Alfred R. Rasmussen, H. C. Johansen, Lawrence J. Larsen, A. J. Buckman, Jens S. Larsen, hv. $1; Pastor M. Matthiesen, Hans Hansen hv. $2; Kvf. $10; Mrs. Hans Larsen, Gust. Johnson, Andrew Rasmussen, Nora Jensen, Jesse Hansen, Adi Nielsen, Anton Jørgensen, Adi Johansen, John Mott, Mrs. Line Petersen hv. 50c; Rasmus Nelsen 25c	49.25
Tilsammen	$3808.45

Blair, Nebr., den 1. Maj, 1913.

Otto Hansen,
Kas. f. den fore. d. ev.-luth. Kirke i Am.

Til Kredsmissionen.

Nebr. Kreds.

For kvitteret $757.62. Plainview, Nebr., Menigheden $8.70. Blair, Nebr., Menigheden ⅔ af Offeret $38.44. Hampton, Nebr., Immanuels Mgh. $21.90. Staplehurst, Nebr., Vor Frelsers Mgh. $31.44. Fremont Bakker, Nebr. Trefoldigheds Mgh. $21.50. Minden, Nebr., Mgh. $10.00. Ruskin, Nebr., Bethania Mgh. $30.44. Cordova, Nebr., Vor Frelsers Mgh. $25.36. Tilsammen $945.42. Med Tak modtaget.

Staplehurst, Nebr., den 23. April, 1913.

L. Bedsted, Kredskasserer.

Iowa Kreds.

For kvitteret $464.44. Fra Kredsmødet i Elk Horn, Ia. $101.73. (Dette blev glemt sidste Gang der blev kvitteret.) Fra Mgh. i Council Bluffs, Ia. $47.82. H. C. Hendriksen, Jacksonville. Ia., $40,00. Fra Mgh. i Des Moines, Ia., $5.45. Fra Mgh. i Moorhead, Ia., $14.00. Fra Mgh. i Scranton, Ia., $13.85. Fra Mgh. i Davenport, Ia., $50.00. Carl Jensen, Weston, Ia., $5. Fra Mgh. i Elk Horn, Ia., $50.00. Fra Mgh. i Beresford, S. Dak., $5.68. Fra Mgh. i Davenport, Ia., $50.00. Fra Mgh. i Cedar Falls, Ia., $47.85. Fra Ebenezer Mgh., Audubon, Ia., $27.75. Fra de unge i Ebenezer Mgh., Audubon, Ia., $5.00. Fra Kvf i Oyens, Ia., $5. Fra Kvf i St. Pauli Mgh., Pott Co., Ia. $5.00. Ved Præsteindsættelse i Exira og Hamlin, Ia., $17.50. Fra Mgh. ved Spencer, Ia., Bethania og St. Pauli $11.05. Fra Mgh. i Royal, Ia., $16.10. Mrs. L. C. Bondo, Weston, Ia., $10.00. Albert Bondo, Weston, Ia., $10.00. Fra Mgh. i Elk Horn, Ia., $25.00 Fra Mgh. i Sioux City, Ia., $33.55. John Madisen, Weston, Ia., $2.00, Fra St. Pauli Mgh., Weston, Ia., $38.87. I alt $638.20.

Med Tak modtaget Peter Bondo Kredskasserer,
Weston, Ia.